

अतिक्रमं मे नृपते त्वमिमं क्षतुमर्हसि ।
 अवाच्यं हि मयोक्तोऽसि पुत्रशोकविमूढया ॥ १० ॥
 देवभूतेन भर्त्री या याचिता न प्रसीदति ।
 कृताञ्जलिभृशार्तेन कृता सेह परत्र च ॥ ११ ॥
 क्षमस्व राजन्नार्तीया अतिक्रममिमं विभो ।
 प्रभुश्चैवेश्वरश्चासि मम रामस्य चोभयोः ॥ १२ ॥
 ज्ञानामि धर्मं धर्मज्ञ ज्ञाने त्वां सत्यवादिनं ।
 पुत्रशोकार्तियेदं तु मया किमपि भाषितं ॥ १३ ॥
 शोको नाशयति प्रज्ञां शोको नाशयति श्रुतं ।
 शोको धृतिं नाशयति नास्ति शोकसमं तमः ॥ १४ ॥
 सोढुं शक्योऽग्निसंस्पर्शः शस्त्रस्पर्शश्च दारुणः ।
 न तु शोकभवं दुःखं संसोढुं नृप शक्यते ॥ १५ ॥
 सर्वज्ञा धृतिमन्तोऽपि छिन्नधर्मार्थसंशयाः ।
 यतयो ह्यत्र मुह्यन्ति शोकोप्रकृतचेतसः ॥ १६ ॥
 पञ्च धानि गतान्यद्य दिनानि तनयस्य मे ।
 तानि वर्षशतानीव शोकार्तीया गतानि मे ॥ १७ ॥
 तद्गतासक्तचित्तायाः शोकौघो मे विवर्धते ।
 जलौघवेगो गङ्गाया मूढानिव तपात्यये ॥ १८ ॥
 एवं संभाषमाणायां तदातिकरुणं वचः ।
 कौशल्यायां जगामास्तं सविता दिवसन्न ॥ १९ ॥